

Decizia Comisiei fiscale centrale nr. 5/2014

În M. Of. nr. 682 din 18 septembrie 2014 a fost publicat Ordinul MFP nr. 1210/2014 privind aprobarea Deciziei Comisiei fiscale centrale nr. 5/2014.

Conținutul Deciziei este prezentat în Anexa la Ordin, astfel:

Decizia Comisiei fiscale centrale nr. 5/2014

În baza Ordinului viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, nr. 688/2013 privind componența și funcționarea Comisiei fiscale centrale,

Comisia fiscală centrală decide:

Turnul de susținere al turbinelor eoliene se încadrează în categoria clădirilor așa cum sunt acestea definite la art. 249 alin. (5) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare. Delimitarea acestuia de elementele reprezentând utilaje și echipamente se realizează pe baza proiectului general în funcție de încadrarea în grupa 1 – Construcții, respectiv în grupa 2 – Instalații tehnice, mijloace de transport, animale și plantații din Catalogul privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe, prevăzut în anexa la Hotărârea Guvernului nr. 2.139/2004, cu modificările ulterioare.

Decizia Comisiei fiscale centrale nr. 3/2014 – achitarea amenzii înainte sau după începerea executării silite

În M. Of. nr. 682 din 18 septembrie 2014 a fost publicat Ordinul MFP nr. 1234/2014 privind aprobarea Deciziei Comisiei fiscale centrale nr. 3/2014.

Conținutul Deciziei este prezentat în Anexa la Ordin, astfel:

Decizia Comisiei fiscale centrale nr. 3/2014

În vederea aplicării unitare a prevederilor art. 8 alin. (3) și (4) coroborate cu dispozițiile art. 25, 28 și art. 39 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 5 alin. (4) și (9) din Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei fiscale centrale, aprobat prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, nr. 688/2013 privind componența și funcționarea Comisiei fiscale centrale,

se adoptă următoarea soluție:

1. Cazul în care amenda se achită înainte de data începerii executării silite

Din momentul comunicării/înmânării procesului-verbal de contravenție până la data comunicării somației de plată contravenientului, amenda încasată se face venit la bugetul

local ta care s-a efectuat plata de către contravenient, indiferent de faptul că suma datorată a fost achitată în termenul de 48 de ore/două zile lucrătoare, după caz, sau după acest termen ori de faptul că în această perioadă amenda a fost plătită integral sau parțial.

În situația în care, deși persoana fizică sau juridică a achitat amenda contravențională la bugetul local al unei unități administrativ-teritoriale, alta decât cea de domiciliu, iar organul din care face parte agentul constatator a comunicat, din oficiu, procesul-verbal de constatare a contravenției organelor de specialitate ale unităților administrativ-teritoriale în a căror rază teritorială domiciliază contravenientul persoană fizică sau, după caz, își are domiciliul fiscal contravenientul persoană juridică, contravaloarea amenzii încasate constituie venit la bugetul local al unității administrativ-teritoriale unde s-a efectuat plata acesteia.

În acest caz, organul fiscal de domiciliu încetează executarea silită și întocmește borderoul de debite-scăderi, prin care se dă la scădere debitul înregistrat.

2. Cazul în care amenda se achită după data începerii executării silite

În situația în care amenda nu a fost achitată sau nu a fost achitată integral înainte de începerea executării silite prin comunicarea somației, suma plătită de contravenient după această dată cu titlu de amendă sau încasată de organul fiscal în procedura de executare silită se face venit la bugetul local al unității administrativ-teritoriale în care domiciliază contravenientul.

Tax Magazine nr. 2 octombrie 2014

- **Impozite directe**

Horațiu Sasu

Probleme ivite în practică referitor la concediile și indemnizațiile de asigurări sociale

- **Impozite indirecte**

Mihaela Bucurenciu, Florina Parîng

TVA 2015 – mai mult decât o problemă fiscală

Sorin Biban

Aspecte legate de deductibilitatea TVA-ului

Raluca Tudor

Regimul TVA-ului în cazul lucrărilor efectuate asupra bunurilor mobile corporale

- **Impozite pe proprietate**

Cosmin Flavius Costăș

Epopeea impozitului pe mijloacele de transport. Despre fisc, Curtea de conturi și securitatea juridică în materie fiscală

- **Procedură fiscală**

Mircea Ursuța

Stabilirea prejudiciului în cazul unei infracțiuni de evaziune fiscală. Suspendarea de către organele fiscale a contestației făcute împotriva actului de stabilire a cuantumului prejudiciului. Analiza legalității

- **Jurisprudență națională**

Gabriela Bogasiu

Procedura de contestare a actului administrativ fiscal. Natura juridică. Legea aplicabilă.

Obiectul acțiunii judiciare

Viorel Terzea

Control vamal. Reverificare. Condiții – cu notă explicativă

Viorel Terzea

fost introdusă taxa pe viciu, destinația veniturilor colectate o reprezintă: dezvoltarea infrastructurii sistemului sanitar; susținerea programelor naționale de sănătate; finanțarea activităților de combatere a consumului de alcool și tutun, precum și a altor nevoi ale sistemului de sănătate în cadrul programelor de sănătate.

Vom observa că, la nivelul Uniunii Europene, accizele pentru tutun prelucrat și alcool/băuturi alcoolice sunt armonizate. Cu toate acestea, în conformitate cu art. 3 alin. (2) din Directiva 92/12/CEE, statele membre pot introduce alte taxe indirecte pentru aceste produse, în "scopuri specifice".

Prin hotărârea din 27 februarie 2014, pronunțată în afacerea C-82/12, *Transportes Jordi Besora SL vs. Generalitat de Catalunya*, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a decis că art. 3 alin. (2) din Directiva 92/12/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și monitorizarea acestor produse trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale care instituie o taxă pe vânzarea cu amănuntul de uleiuri minerale, cum este taxa pe vânzările anumitor uleiuri minerale (*Impuesto sobre las Ventas Minoristas de Determinados Hidrocarburos*) în discuție în litigiul principal, o asemenea taxă neputând fi considerată ca urmărind un scop specific în sensul acestei dispoziții, din moment ce această taxă, destinată să finanțeze exercitarea de către colectivitățile teritoriale în cauză a competențelor lor în materie de sănătate și de mediu, nu urmărește, în sine, să asigure protecția sănătății și a mediului.

În opinia Costăș, Negru & Asociații, această interpretare a Curții de Justiție deschide posibilitatea recuperării taxei pe viciu achitate în România, în perioada de prescripție. Explicația rezidă în aceea că reglementarea conținută în Legea nr. 95/2006 nu are un scop specific, colectarea taxei pe viciu fiind făcută din rațiuni de finanțare generală a sistemului.

Materialul a fost publicat in Newsletter-ul [Costaş, Negru & Asociații](#).

Reglementarea unor aspecte procedurale privind formalitățile vamale și de tranzit

În Monitorul Oficial nr. 672 din data de 12/09/2014 au fost publicate următoarele:

- Ordinul ANAF nr. 2781 / 08.09.2014 pentru aprobarea utilizării semnăturii electronice extinse la derularea formalităților vamale pentru mărfurile introduse în și scoase din Uniunea Europeană prin birouri vamale din România. Acesta detaliază modul de utilizare a semnăturii electronice extinse în aplicația ICS-R0.
- Ordinul ANAF nr. 2782 / 08.09.2014 pentru aprobarea Normelor privind accesul la componentele Sistemului informatic integrat vamal (SIIV). Normele stabilesc regulile, procedurile și condițiile necesare pentru obținerea accesului la Sistemul român de procesare a declarației vamale (RCDPS), Sistemul de control al importului (ICS – R0) și Sistemul de control al exportului (ECS – R0), sisteme componente ale Sistemului informatic integrat vamal (SIIV).**În Monitorul Oficial nr. 673 din 12/09/2014 a fost publicat:**
- Ordinul ANAF nr. 2783 / 08.09.2014 pentru aprobarea Normelor privind accesul la aplicația de tranzit NCTS-R0. Acesta detaliază procedura de autorizare a accesului la

aplicația NCTS-R0.

Materialul a fost publicat în [Tax Alert-ul Biris Goran](#).

Noutăți privind lucrătorii străini detașați pe teritoriul României

În Monitorul Oficial nr. 640 / 30.08.2014 a fost publicată Ordonanța nr. 25 / 26.08.2014 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României și pentru modificarea și completarea unor acte normative privind regimul străinilor în România.

Prin această ordonanță se aduc modificări asupra procesului de încadrare în muncă a lucrătorilor străini, fiind astfel abrogată Ordonanța de urgență nr. 56 / 2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României. Printre principalele modificări amintim:

- Detalierea noțiunii de lucrător detașat;
- Introducerea noțiunilor de aviz de angajare și de aviz de detașare și a procedurii aferentă de obținere a acestora;
- Eliminarea noțiunii de autorizație de muncă;
- Clarificarea procesului de încadrare în muncă și a documentației necesare pentru fiecare tip de lucrător străin;
- Clarificări asupra categoriilor de persoane pentru care nu este necesară obținerea unui astfel de aviz;
- Actualizarea contravențiilor și a sancțiunilor aplicabile. Mai mult, prin Ordonanța 25 / 26.08.2014 sunt

aduse schimbări importante Ordonanței de urgență nr. 194 / 2002 privind regimul străinilor în România.

Materialul a fost publicat în [Tax Alert-ul Biris Goran](#).

A fost aprobată OUG prin care Trezoreria devine acceptator de plată cu cardul bancar

Astăzi, în cadrul ședinței de Guvern a fost aprobată ORDONANȚA DE URGENȚĂ pentru completarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.146/2002 privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin Trezoreria Statului.

Actul normativ prevede ca Trezoreria Statului să fie autorizată ca acceptator de plată cu cardul bancar și va presta acest serviciu pentru toate instituțiile publice.

“Toți contribuabilii persoane fizice care dețin carduri aparținând unui sistem de plată ce va accepta autorizarea (Mastercard, VISA sau altele), își vor putea achita printr-un punct unic toate impozitele și taxele administrate de către ANAF, primării și alte instituții. Măsura pe care MFP o propune Guvernului face parte dintr-un pachet mai amplu de măsuri promovate în scopul îmbunătățirii conformării voluntare prin modernizarea și facilitarea modalităților de plată a obligațiilor fiscale, fără costuri suplimentare pentru contribuabili. Am anunțat proiectul de act normativ cu prilejul lansării unui alt proiect: Spațiul Privat Virtual, aplicație electronică prin care contribuabilii persoane fizice își pot verifica online propria situație fiscală”, a declarat ministrul Finanțelor Publice, Ioana-Maria Petrescu.

Noul sistem de plată oferit de Trezoreria Statului va contribui atât la stimularea plăților cu mijloace electronice moderne, cât și la diminuarea plăților în numerar efectuate de către contribuabil la ghișeele instituțiilor publice.

Implementarea acestui sistem **nu va genera costuri pentru instituțiile publice** care vor încasa venituri bugetare întrucât se utilizează sistemul actual de decontare utilizat în relația cu Trezoreria Statului, **iar comisioanele de decontare vor fi suportate de la bugetul de stat.**

„Un important avantaj este că vom putea conecta la acest sistem toate instituțiile publice, adică aproximativ 5000 – vorbim de primării, ANAF, toate instituțiile publice”, a mai spus ministrul de resort.

Potrivit OUG, Trezoreria Statului va accepta conectarea la un sistem de plată numai dacă acesta va cumula simultan o serie de condiții între care, cel mai important, limitarea comisionului.

Comisionul avut în vedere în relația cu instituțiile emitente ale cardurilor și sistemele de platanu **va depăși cumulativ 0.3% din valoarea tranzacției, fără a fi acceptate alte costuri suplimentare.** Acest comision este corelat cu Proiectul de Regulament privind comisioanele interbancare pentru operațiunile de plată utilizând cardul care prevede plafonarea comisioanelor interbancare pentru tranzacții la 0,2% din valoarea tranzacției pentru cardurile de debit și 0,3% pentru cele de credit. Proiectul de Regulament este elaborat de Comisia Europeană.

„MFP a purtat deja discuții cu reprezentanții principalelor sisteme de plată din România (Mastercard și VISA), care doresc să fie autorizați. Estimăm că într-o perioadă de 6 luni-1 an timp în care se va face licențierea, dezvoltarea sistemelor persoanele fizice să-și poată achita cu cardul toate impozitele și taxele la Trezorerie. Eu sunt optimistă și am

încredere ca impozitele și taxele pentru 2015 le voi plăti cu cardul la Trezorerie. Dacă vom implementa rapid procedurile, vom fi prima țară din lume care vom avea un punct unic de plată cu cardul pentru toate taxele și impozitele”, a precizat ministrul Finanțelor Publice.

Proiectul de ordonanță de urgență care creează cadrul legal Trezoreriei să fie autorizată ca acceptator de plată cu cardul bancar face parte dintr-un set de măsuri promovate de către Ministerul Finanțelor Publice și de către ANAF, în scopul îmbunătățirii relației contribuabilului cu fiscul și simplificării modalităților de plată.

În acest context a fost lansat în 15 septembrie 2014 Spațiul Privat Virtual, aplicație-pilot destinată, într-o primă etapă, contribuabililor din București și Ilfov prin care persoanele fizice pot comunica online cu administrația fiscală. Premisele comunicării în format electronic între contribuabil și autoritățile fiscale au fost stabilite prin OUG 40/2014, publicată în Monitorul Oficial în data de 23 iunie 2014.

De asemenea, începând cu 1 iulie 2014, formularele privind deciziile de impunere anuală pentru venituri realizate de persoane fizice și pentru contribuțiile de asigurări sociale de sănătate datorate de acestea, conțin o serie de informații care să faciliteze plata obligațiilor fiscale. Astfel, fiecare decizie de impunere conține informații privind: codul de identificare fiscală a beneficiarului, contul de venituri bugetare corespunzătoare obligației de plată, codul IBAN în care trebuie efectuată plata, suma pe care contribuabilul o are de plătit și o rubrică de explicații. Pe decizia de impunere sunt incluse informații privind modalitățile de plată.

Sursa: www.mfinante.ro

Rezervele internaționale – septembrie 2014

La 30 septembrie 2014, rezervele valutare la Banca Națională a României se situau la nivelul de 31 061 milioane euro, față de 30 875 milioane euro la 31 august 2014.

În cursul lunii au avut loc următoarele operațiuni:

- Intrări de 1 412 milioane euro, reprezentând modificarea rezervelor minime în valută constituite de instituțiile de credit, alimentarea conturilor Ministerului Finanțelor Publice, alimentarea contului Comisiei Europene și altele.
- Ieșiri de 1 226 milioane euro, reprezentând modificarea rezervelor minime în valută constituite de instituțiile de credit, plăți de rate și dobânzi în contul datoriei publice denumite în valută și altele. La capitolul plăți de rate și dobânzi în contul datoriei publice denumite în valută se regăsesc rambursări de capital din împrumutul de la Fondul Monetar Internațional pentru care România a rambursat circa 362 milioane echivalent euro

Rezerva de aur s-a menținut la 103,7 tone. În condițiile evoluțiilor prețurilor internaționale, valoarea acesteia s-a situat la 3 201 milioane euro.

Rezervele internaționale ale României (valute plus aur) la 30 septembrie 2014 au fost de 34 262 milioane euro, față de 34 129 milioane euro la 31 august 2014.

Plățile scadente în luna octombrie 2014 în contul datoriei publice denumite în valută, directe sau garantate de

Ministerul Finanțelor Publice, însușește circa 334 milioane euro.

Sursa: www.bnr.ro

Titluri executorii fiscale. Plată. Modificarea obligațiilor stabilite ca urmare a admiterii contestăției contribuabilului. Cerere de întoarcere a executării. Respingere

Curtea de Apel Cluj, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, decizia nr.8299 din 9 septembrie 2013

Prin sentința civilă nr.1179 din 01.03.2013 pronunțată de Tribunalului Sălaj s-a respins ca nefondată cererea formulată de petenta SC O.L. SRL – Zalău, în contradictoriu cu DIRECȚIA REGIONALĂ PENTRU ACCIZE ȘI OPERAȚIUNI VAMALE CLUJ– Oradea și DIRECȚIA JUDEȚEANĂ PENTRU ACCIZE ȘI OPERAȚIUNI VAMALE SĂLAJ– Zalău, pentru desființarea Titlului Executoriu nr.7864/05.05.2012 și întoarcerea executării silită din dosar de executare silită nr.3575/2012, prin restituirea sumei de 109.826 lei, achitată cu OP nr.1/10.05.2012.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că prevederilor art.4041–4043 Cod procedură civilă, reglementează instituția întoarcerii executării

În speță însă, așa cum a rezultat din actele și înscrisurile aflate la dosar, nu se poate vorbi despre o desființare „stricto sensu” a titlurilor executorii care au stat la baza executării creanțelor bugetare datorate de reclamantă ci mai degrabă despre o înlocuire sau modificare a acestora, operațiune care nu a fost contestată de reclamantă așa încât, intervenind până la ora actuală o compensare legală a datoriilor reciproce dintre părți, în baza noilor titluri executorii, cererea reclamantei de întoarcere a executării nu a mai avut nici o justificare de ordin practic și legal.

Față de aceste aspecte, acțiunea promovată de societatea reclamantă, a fost respinsă ca nefondată.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs SC O.L. SRL solicitând modificarea hotărârii atacate, ca fiind netemeinică și pe cale de consecință admiterea cererii introductive formulată, cu obligarea intimatelor la plata cheltuielilor de judecată ocazionate.

În motivarea recursului, recurenta a arătat că în fapt prin cererea introductivă de instanță a arătat că împotriva Deciziilor pentru regularizarea situației nr. 03-30/29.02.2012, nr. 38-44/06.03.2012, nr. 46-52/06.03.2012, nr. 53-55/08.03.2012, nr. 59- 60/20.03.2012, nr. 61-77/29.03.2012 și Deciziile nr. 85/04.04.2012, nr. 83/04.04.2012, nr. 84/04.04.2012, nr. 82/04.04.2012, nr. 86/04.04.2012, prin care s-a stabilit în sarcina acesteia obligația fiscală în cuantum de 109.826 lei, reprezentând TVA și dobânzi/penalități de întârziere aferente TVA, a formulat contestație solicitând anularea acestora ca fiind netemeinice și nelegale, contestație ce a făcut obiectul dosarului nr. 3058/84/2012, soluționat de către Tribunalul Sălaj. Prin Sentința civilă nr. 5011/05.10.2012 pronunțată în dosarul

menționat, Tribunalul Sălaj a dispus respingerea ca rămasa fără obiect a acțiunii în contencios fiscal, reținând că prin Deciziile nr. 158 și nr. 159 din 25/09.2012, DGFP Sălaj a admis contestațiile formulate de recurentă în cadrul procedurii prealabile și în consecința titlurile de creanța contestate nu mai sunt la data pronunțării în ființă.

Astfel, după cum rezultă și din cuprinsul Deciziilor nr. 158 și nr. 159 din 25/09.2012, DGFP Sălaj a decis desființarea tuturor titlurilor de creanța contestate care constituie Titlul Executoriu nr. 7864/05.05.2012 emis de către Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Cluj.

În consecință, atâta timp cât titlurile de creanța cuprinse în Titlul Executoriu nr. 7864/05.05.2012 în baza căruia a fost începută executarea silită au fost desființate în totalitate, sunt îndreptățiți la restituirea sumei de bani în cuantum de 109.826 lei, ce a fost achitata potrivit OP 1/10.05.2012 în contul celei dintâi pârâte.

Prin Sentința civilă nr. 1179/01.03.2013, instanța a apreciat nefondată cererea formulată, dispunând respingerea acesteia. În motivarea acestei soluții, instanța s-a rezumat în a arăta că în speță, așa cum rezultă din actele și înscrisurile aflate la dosar, nu se poate vorbi despre o desființare „stricto sensu” a titlurilor executorii care au stat la baza executării creanțelor bugetare datorate de reclamantă ci mai degrabă despre o înlocuire sau modificare a acestora, operațiune care nu a fost contestată de reclamantă, așa încât, intervenind până la ora actuală o compensare legală a datoriilor reciproce dintre părți, în baza noilor titluri executorii, cererea reclamantei de întoarcere a executării nu mai are nici o justificare de ordin practice și legal.

Menționează că în mod eronat instanța a apreciat astfel, întrucât deciziile emise ulterior, în urma emiterii Deciziilor nr. 158 și nr. 159 din 25/09.2012, prin care DGFP Sălaj a decis desființarea tuturor titlurilor de creanța contestate

inițial, au fost contestate, nereprezentând obligații bănești certe, care să poată fi supuse unei compensări legale.

În conformitate cu prevederile art. 1144 C. civ., compensația operează de drept, în puterea legii, dacă sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 1145 C. civ. în cazul recurenței, atâta timp cât a contestat și deciziile ulterioare, datoria nu are un caracter cert și nu întrunește condiția exigibilității menționată de art. 1145 C. civ., nefiind recunoscută de către recurentă și nici constatată printr-o hotărâre judecătorească.

În consecință, consideră că nu se află în prezența unei compensări legale cum greșit a apreciat instanța, motiv pentru care solicităm admiterea recursului formulat.

Intimata *DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE CLUJ-NAPOCA* a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului.

Analizind recursul declarat prin prisma motivelor invocate Curtea apreciaza ca acesta este nefondat pentru urmatoarele considerente:

Din analiza cererii de recurs rezulta ca în esență recurenta reclamanta a invocat un singur motiv de recurs și anume acela ca în speta nu poate opera compensarea legală întrucât creanța detinută de către pârâte nu este certă, lichidă și exigibilă în condițiile în care a contestat-o în condițiile art. 205 și urm din OG 92/2003.

În realitate creanța detinută de către pârâte a fost stabilită în condițiile Codului de procedura fiscală prin titluri de creanță fiscală.

Conform art. 141 alin. 2 și 1 din OG 92/2003 titlul de creanță devine titlu executoriu la data la care creanța fiscală este scadentă prin expirarea termenului de plată prevăzut de lege sau stabilit de organul competent ori în alt mod prevăzut de lege. Executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în

temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod de către organul de executare competent în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal debitorul sau al unui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

Scadenta acestor creante fiscale este reglementata de art. 111 din OG 92/2003.

Din aceste prevederi legale rezultă așadar ca actele de stabilire a creantei datorate de către reclamanta și contestate în speta au devenit la scadenta și titluri executorii, ele stabilind astfel creante certe, lichide și exigibile.

Art. 205 și urm din OG 92/2003 permite contestarea acestui titlu de creanță fiscală fără a prevedea ca formularea acestei contestații are vreun efect asupra caracterului executoriu al titlului de creanță fiscală și implicit asupra caracterului cert, lichid și exigibil.

Art. 215 din OG 92/2003 reglementează posibilitatea obținerii suspendării executării actelor contestate și implicit suspendarea caracterului cert, lichid și exigibil și exigibil al creantei.

Rezultă așadar că prin prisma prevederilor legale sus menționate formularea contestației nu are nici un efect asupra caracterului cert, lichid și exigibil, compensarea putând opera chiar și în condițiile în care creanța este contestată așa cum aceeași creanță poate fi și executată silit în condițiile existentei aceleiași contestații.

Singura posibilitatea care ar fi împiedicat în speta realizarea compensării era obținerea suspendării executării titlurilor de creanță fiscală ceea ce în speta nu s-a întâmplat.

Evident ca în măsura în care contestația va fi admisă iar

titlurile de creanță fiscală vor fi anulate ,efectele compensării sunt înlaturate în mod retroactiv, ipoteză în care reclamanta va putea reitera cererea de restituire a sumelor achitate ,nascându-se o altă situație de drept decât cea existentă în prezent si mai sus expusă.

În plus Curtea reține că în mod corect prima instanță a reținut că în speță titlul de creanta si implicit titlul executoriu nu a fost desfiintat definitiv ci doar in scopul emiterii de noi titluri de creanță în care datoriile fiscale ale reclamantei recurente sa fie legal stabilite astfel ca nu a existat o desfiintare a titlului executoriu în sensul art. 404 indice 1 C.pr.civ pentru a fi incident[institutia intoarcerii executarii silite.

Având în vedere aceste considerente rezultă ca în speță în mod legal s-a procedat la compensarea legala astfel ca în temeiul art. 304 indice 1 C.pr.civ ,art. 312 C.pr.civ Curtea va respinge recursul ca nefondat si va menține sentința recurată ca fiind legală și temeinică.

Sursa: site-ul Curții de Apel Cluj

Contencios fiscal. Lipsa procedurii prealabile. Respingerea excepției de către prima instanță.

Interpretarea Deciziei date în RIL nr. 24/2011 a ÎCCJ

Curtea de Apel Cluj, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 8810 din 19 septembrie 2013

Prin încheierea din 20.04.2012, a Tribunalului Bistrița-Năsăud, instanța a acordat termen de judecată la data de **1 iunie 2012**, pentru când s-a încuviințat obiectivele așa cum au fost formulate de reclamantă la punctele 1 și 3 din înscrisul depus la dosar la fila 85, s-a pus în vedere reprezentantului reclamantei să facă dovada achitării avansului onorariu expert în cuantum de 500 lei, după care se va efectua adresă către expertul B.B. pentru a se aduce la cunoștință desemnarea în cauză și pentru întocmirea raportului de expertiză contabilă și se va anexa adresei un exemplar al obiectivelor încuviințate, cu mențiunea că obiectivul nr. 2 nu a fost încuviințat; de asemenea se va aduce la cunoștință expertului faptul că a fost încuviințată cererea formulată de reprezentanții părților privind desemnarea experților asistenți, pentru reclamantă a d-lui expert B.T. și pentru pârâtă a d-nului expert S.Z. și s-a emis adresă către Biroul Local de Expertize Bistrița, pentru a se aduce la cunoștință desemnarea expertului B.B..

Prin sentința civilă nr. 88 din 25.01.2013, pronunțate în același dosar, s-a admis în parte acțiunea în contencios fiscal formulată și ulterior precizată de reclamanta SC C.C. SRL, ulterior introducerii acțiunii fiind deschisă procedura insolvenței față de aceasta și desemnat administrator judiciar practicianul în insolvență C.I.I.S.L.L., în contradictoriu cu pârâta ADMINISTRAȚIA FINANȚELOR PUBLICE BISTRIȚA și, în consecință a fost obligată pârâta AFP Bistrița să restituie reclamantei suma de 5.290 lei reprezentând majorări de întârziere la impozitul pe profit.

A fost respinsă cererea reclamantei privind restituirea sumei de 13.555 lei reprezentând TVA suplimentar de plată și majorări de întârziere TVA.

A fost obligată pârâta AFP Bistrița să plătească reclamantei dobânda legală aferentă sumei de 5.290 lei, ce se va calcula de la data achitării sumei de către reclamantă – 24.02.2010 – și până la data restituirii efective a sumei de 5.290 lei.

Au fost compensate cheltuielile de judecată efectuate de părți până la concurența sumei de 540 lei, suma cea mai mică, și a fost obligată pârâta AFP Bistrița să plătească reclamantei suma de 500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată parțiale în măsura admiterii acțiunii.

A fost respinsă acțiunea formulată de reclamantă în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BISTRITĂ-NĂSĂUD, (ca urmare a admiterii excepției lipsei calității procesuale pasive a acestei pârâte în ședința publică din 20.04.2012) ca fiind formulată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

La termenul de judecată din data de 20.04.2012, instanța s-a pronunțat asupra excepțiilor peremptorii invocate în cauză, în sensul *admiterii excepției lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud și respectiv a respingerii excepției inadmisibilității acțiunii*, pentru motivele consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, astfel încât considerentele care au fundamentat adoptarea acestor soluții nu vor fi reluate în prezenta expunere, instanța făcând trimitere la conținutul încheierii civile menționate.

Analizând actele și lucrările dosarului, respectiv probele administrate în cauză (înscrișuri și expertiză contabilă), precum și conținutul dosarului atașat nr. ..., instanța a reținut pe fondul cauzei următoarele:

Prin Decizia de impunere nr. 31/27.01.2009 emisă de Administrația Finanțelor Publice Bistrița, au fost stabilite în sarcina reclamantei SC C.C. SRL obligații fiscale suplimentare după cum urmează: TVA – 573 lei și majorări de întârziere – 51 lei, impozit pe profit – 31.455 lei și majorări de întârziere – 19.609 lei.

Urmare a exercitării contestației administrative în conformitate cu prevederile art. 205 și urm. C.pr.fiscală, prin Decizia nr. 42/10.07.2009 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud au fost desființate parțial măsurile dispuse prin Decizia de impunere nr. 31/27.01.2009, în sensul că, în privința impozitului pe profit în sumă de 20.970 lei s-a dispus refacerea controlului (pct. 1.), s-a respins contestația reclamantei pentru suma de 5.788 lei reprezentând impozit pe profit (pct. 2), desființându-se totodată și măsurile referitoare la majorările de întârziere în sumă de 19.609 lei aferente impozitului pe profit, urmând ca AFP Bistrița să recalculeze și să stabilească suma accesoriilor, în raport cu dispozitivul deciziei de soluționare, punctele 1 și 2.

Reclamanta a contestat în fața instanței de contencios administrativ fiscal decizia de soluționare nr. 42/10.07.2009, însă doar parțial, respectiv cu privire la soluția adoptată cu privire la suma de 5.788 lei stabilită suplimentar cu titlu de impozit pe profit, acțiune ce a făcut obiectul dosarului civil nr. 3270/112/2009 al Tribunalului Bistrița-Năsăud (atașat).

Prin sentința civilă nr. 88/CA/16.03.2010 pronunțată în dosarul sus menționat, devenită irevocabilă prin decizia nr. 634/2011 pronunțată de Curtea de Apel Cluj ca urmare a respingerii recursurilor declarate de DGFP B-N și AFP Bistrița, a fost admisă acțiunea reclamantei și, în limitele investirii instanței, s-a dispus anularea parțială a Deciziei nr. 42/2009, a Deciziei de impunere nr. 31/2009 și a Raportului de inspecție fiscală generală nr. 196/2009, *respectiv în privința impozitului pe profit suplimentar la*

plată în sumă de 5.788 lei, exonerând pe reclamantă de obligația de plată a acestei sume.

Anterior pronunțării celor două hotărâri judecătorești mai sus arătate, prin decizia de impunere nr. 609/16.09.2009 emisă de DGFP Bistrița-Năsăud a fost stabilită în sarcina reclamantei cu titlu de majorări de întârziere aferente impozitului pe profit suma de 10.396 lei, ca urmare a măsurii de recalculare a accesoriilor dispusă prin Decizia nr. 42/2009.

Așa cum rezultă din conținutul raportului de inspecție fiscală întocmit la data de 16.09.2009 care a stat la baza emiterii dispoziției nr. 609/16.09.2009, recalcularea majorărilor de întârziere până la data de 26.01.2009 s-a realizat fără a se lua în calcul suma de 20.970 lei reprezentând impozit pe profit suplimentar contestat și soluționat în favoarea societății, evident avându-se în vedere suma de 5.788 lei cu titlu de impozit pe profit stabilit suplimentar și pentru care, la momentul recalculării accesoriilor, contestația administrativă a reclamantei fusese respinsă de organul fiscal competent în soluționare.

Or, dispozitivul Deciziei nr. 42/2009, prin care în privința măsurii de recalculare a accesoriilor s-a dispus a se realiza conform soluțiilor adoptate la punctele 1 și 2 din dispozitiv, *a fost modificat* în ceea ce privește punctul 2 al acesteia *abia ulterior*, devenind executorii măsurile de anulare a sumei de 5.788 lei stabilită suplimentar cu titlu de impozit pe profit și de exonerare a reclamantei de la plata acesteia abia la data pronunțării instanței de recurs prin decizia nr. 634 (11 februarie 2011), conform prevederilor art. 20 din Legea nr. 554/2004, astfel încât este evident că la acest din urmă moment evocat, reclamanta, independent de culpa sa, nu se mai afla în termenul legal (de 30 de zile conform art. 207 C.pr.fiscală) de contestare pe cale administrativă a Deciziei de impunere nr. 609/16.09.2009, prin care s-au calculat majorări de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de 5.788 lei, deși în privința acesteia din urmă s-a constatat

ulterior nelegalitatea impunerii, sens în care, soarta accesoriilor urmează soarta principalului și în conformitate cu prevederile art. 120 alin. 3 C.pr.fiscală.

Prin urmare, nu poate fi primită apărarea pârâtei AFP Bistrița în sensul în care, în absența contestării pe cale administrativă a Deciziei nr. 609/2009 (contestare pur formală din moment ce soluția de respingere ca tardivă era mai mult decât previzibilă) și în condițiile definitivării acesteia în căile de atac specifice, nu se poate susține caracterul nedatorat al sumei calculate cu titlu de majorări de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de 5.788 lei și implicit, obligația restituirii acesteia de către organul fiscal.

În acest sens, se impune a se remarca, așa cum s-a reținut de altfel și în cadrul considerentelor încheierii civile din 20.04.2012, că obiectul demersului judiciar inițiat de reclamant în prezentul dosar este reprezentat de cererea de restituire a unor sume în temeiul prevederilor art. 117 C.pr.fiscală și a Ordinului MFP nr. 1899/2004, astfel încât, așa cum a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 24/2011 pronunțată în interesul legii, se impune a se distinge între această din urmă procedură și cea prevăzută de art. 205 – 218 C.pr.fiscală, din această perspectivă apreciindu-se în considerentele menționatei decizii că a susține că nu există acces la procedura restituirii, reglementată de art. 117 din Codul de procedură fiscală (și, implicit, Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.899/2004 pentru aprobarea Procedurii de restituire și de rambursare a sumelor de la buget, precum și de acordare a dobânzilor convenite contribuabililor pentru sumele restituite sau rambursate cu depășirea termenului legal), decât după epuizarea procedurii administrative, raportat la art. 205-218 din Codul de procedură fiscală, înseamnă practic a înlătura din ordinea juridică prima dispoziție legală indicată, utilizând argumentul de interpretare "actus interpretandus est

potius ut valeat quam pereat” – un text de lege trebuie interpretat în sensul în care ar produce efecte, iar nu în sensul în care n-ar produce niciunul.

În cadrul aceleiași decizii ale cărei dezlegări sunt obligatorii în condițiile art. 330 ind. 7 alin. 4 C.pr.civ., se mai subliniază că nu trebuie ignorate obiectul și finalitatea celor două proceduri care vizează, pe de o parte, anularea actului administrativ fiscal, cu consecința înlăturării acesteia din realitatea juridică, iar, pe de altă parte, cenzurarea refuzului nejustificat de soluționare a cererii de restituire, procedura prealabilă fiind obligatorie numai în cazul primei categorii de acțiuni, în timp ce, pentru a doua, ea nu mai are un astfel de caracter în baza art. 7 alin. (5) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

În același sens, se impune și precizarea faptului că, tot în raport de obiectul litigiului dedus judecății (reprezentat de contestarea refuzului exprimat de pârâta AFP Bistrița de a da curs în întregime cererii formulate de reclamantă și înregistrată sub nr. 92 din 18.04.2011, devin incidente prevederile art.1 și 8 din Legea nr. 554/2004, reclamanta considerându-se vătămată într-un drept al său de către autoritatea publică menționată prin refuzul explicit de recunoaștere a dreptului pretins, cu consecința urmării de către reclamantă, prin demersul judiciar inițiat, a reparării pagubei.

Prin urmare, în raport de prevederile art.7 alin.1 și 5 din Leg.nr.554/2004 raportat la art. 2 alin.2 din același act normativ, parcurgerea procedurii prealabile nu este obligatorie nici din această perspectivă.

De altfel, așa cum subliniază reclamanta în notele scrise depuse la filele 76 – 79 dosar, însuși organul fiscal investit cu cererea de restituire formulată în condițiile art. 117 C.pr.fiscală nu a înțeles a invoca inadmisibilitatea cererii

prin prisma neatacării Deciziei de impunere nr. 609/2009, câtă vreme a dat curs, chiar dacă doar în parte, cererii reclamantei înregistrate sub nr. 92 din 18.04.2011, răspunzându-i acesteia (prin adresa nr. 766/01/31.05.2011) în sensul că s-a operat sentința civilă nr. 88/CA/2010 și că, în ceea ce privește recalcularea accesoriilor, s-a emis Decizia de impunere nr. 704/01/19.05.2011 prin care a fost corectată obligația înregistrată inițial prin scăderea sumei de 1428 lei reprezentând majorări de întârziere pentru perioada 26.01.2009 – 15.05.2009.

În acest context, tribunalul a constatat că, deși în privința accesoriilor aferente impozitului pe profit în sumă de 5.788 lei, calculate pentru perioada 25.07.2006 – 26.01.2009 prin decizia de impunere nr. 31/2009, este întrunită ipoteza legală a prevederilor coroborate ale art. 117 alin. 1 lit. b, d și f din Codul de procedură fiscală invocate de reclamantă, AFP Bistrița, în cadrul soluționării cererii nr. 92 din 18.04.2011 a procedat la corectarea obligației de plată a accesoriilor aferente sumei de 5.788 lei *doar* pentru perioada ulterioară emiterii deciziei nr. 31/2009, respectiv pentru 26.01.2009 – 15.05.2009, fără a avea în vedere efectele retroactive pe care sentința civilă nr. 88/CA/2010 le-a produs cu privire la suma cu titlu de impozit pe profit anulată, sens în care apare ca legitimă cererea reclamantei de obligare a acestei părți la restituirea, în temeiul prevederilor legale mai sus menționate, raportate la cele ale Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.899/2004 pentru aprobarea Procedurii de restituire și de rambursare a sumelor de la buget a accesoriilor calculate pentru perioada 26.01.2009 – 15.05.2009, a sumei de 5.290 lei (cuantumul acestor accesorii fiind relevat în cuprinsul raportului de expertiză contabilă efectuat în cauză, respectiv la punctul 1 din concluzii – modalitatea de calcul nefiind contestată de părți prin formularea de obiecțiuni).

Totodată, apar ca neîntemeiate apărările părții vizând faptul

că reclamanta nu ar fi achitat în fapt sumele a căror restituire se solicită, aceasta în condițiile în care reclamanta a depus la dosar nota contabilă nr. 167/24.02.2010 care atestă plata sumei de 10.878 lei cu titlu de impozit pe profit – majorări și debit – în contul Trezoreriei Bistrița. În acest sens, este real că totalul accesoriilor recalulate prin decizia de impunere nr. 609/2009 cuantificau o sumă inferioară celei achitate de reclamantă, respectiv suma de 10.396 lei, însă, pe de o parte, așa cum rezultă din mențiunile notei contabile menționate, această sumă reprezintă atât majorări impozit pe profit cât și debit impozit pe profit, iar pe de altă parte, nici măcar organul fiscal pârât nu a fost în măsură a preciza ce altă natură ar putea avea plata acestei sume, limitându-se la a susține, în cadrul întâmpinării depuse la dosar și a concluziilor scrise, că natura obligațiilor achitate de reclamantă este *alta* decât cea de majorări de întârziere la impozitul pe profit, fără alte specificații.

Prin urmare, în lumina considerentelor de fapt și de drept mai sus prezentate, instanța a dispus obligarea pârâtei AFP Bistrița să restituie reclamantei suma de 5.290 lei reprezentând majorări de întârziere la impozitul pe profit încasate în mod nelegal. Perceperea nelegală la buget a unei sume nelegal stabilite produce un prejudiciu contribuabilului prin lipsirea de respectiva sumă de bani pentru perioada cuprinsă între data încasării acesteia și data restituirii efective. Normele speciale din materia dreptului fiscal nu reglementează acoperirea acestui prejudiciu, neputând opera prin analogie prevederile art. art. 124 alin. 2 raportat la art. 120 alin. 6 și art. 117 Cod procedură civilă (norme de strictă interpretare și aplicare doar la situația pe care o reglementează), situație în care devin incidente normele dreptului comun și care permit celui vătămat dreptul de a beneficia de repararea integrală a prejudiciului produs prin plata unor sume stabilite suplimentar în mod nelegal și nerestituite, astfel încât repunerea părții în situația

anterioară se va materializa în obligarea pârâtei AFP Bistrița să plătească reclamantei dobânda legală aferentă sumei de 5.290 lei, ce se va calcula de la data achitării sumei de către reclamantă – 24.02.2010 – și până la data restituirii efective a sumei de 5.290 lei, în temeiul prevederilor art. 1535 din Noul Cod civil.

În privința celui de-al doilea capăt de cerere formulat de reclamantă prin acțiunea introductivă ulterior precizată, vizând restituirea sumei de 13.555 lei reprezentând TVA suplimentar de plată și majorări de întârziere TVA, instanța a constatat că acesta a fost nefondat și a fost respins ca atare, pentru considerentele ce urmează a fi expuse în cele ce succed.

Sumele mai sus menționate reprezintă o parte din obligațiile suplimentare de plată stabilite în sarcina reclamantei (respectiv suma de 6.872,878 lei TVA suplimentar stabilit în temeiul facturii fiscale nr. 00509455/21.06.2005 emisă pentru clientul SC Romex România SRL și suma de 6.635 lei , accesorii pentru perioada 25.07.2005 – 25.01.2006) prin Decizia de impunere nr. 374/30.05.2008, act administrativ fiscal care, spre deosebire de cazul Deciziei de impunere nr. 31/2009 ce a făcut obiectul analizei primului petit al acțiunii, nu a făcut obiectul controlului judecătoresc, nefiind constatat în privința sumei solicitate a fi restituită caracterul nedatorat al acesteia, respectiv faptul stabilirii acesteia în mod nelegal în sarcina reclamantei.

Este real că reclamanta, în cererea de restituire nr. 92 din 18.04.2011, se referă și la această sumă argumentând că în considerentele aceleiași sentințe civile nr. 88/CA/2010, analizându-se raporturile juridice dintre reclamantă și societatea comercială mai sus menționată, a constatat faptul că suma de 430.558.7000 lei Rol nu intră în baza de impunere a reclamantei, inclusiv în privința TVA.

Însă, în condițiile în care nu există o statuare expresă a

instanței de judecată care să dispună anularea actului administrativ fiscal care a stabilit în sarcina reclamantei sumele suplimentare cu titlu de TVA, aceasta fiind investită doar cu analiza parțială asupra legalității deciziei de impunere nr. 31/2009, cu referire la impozitul pe profit, apare ca neîntemeiată cererea de restituire formulată de reclamantă în temeiul prevederilor art. 117 C.pr.fiscală, legalitatea impunerii sumei cu titlu de TVA nefiind contestată de reclamantă în termen legal, *deși nimic nu o împiedica a exercita căile de atac prevăzute în procedura reglementată de art. 205 – 218 C.pr.fiscală*. A valida teza avansată de reclamantă presupune a specula asupra soluției pe care organele fiscale, respectiv ulterior instanța de judecată, după caz, ar fi pronunțat-o în cazul în care reclamanta ar fi uzat de căile legale de contestare puse la dispoziția sa conform normelor legale mai sus menționate, ceea ce nu poate fi primit.

Analizând culpa procesuală care în cauză aparține deopotrivă reclamantei, cât și pârâtei AFP Bistrița, în condițiile admiterii doar parțial a pretențiilor formulate de reclamantă, instanța, în temeiul prevederilor art. 274 și art. 276 C.pr.civ., a compensat cheltuielile de judecată efectuate de părți până la concurența sumei de 540 lei, suma cea mai mică, obligând pârâta AFP Bistrița să plătească reclamantei suma de 500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată parțiale în măsura admiterii acțiunii. Dovada efectuării cheltuielilor de judecată se regăsește în cuprinsul chitanțelor depuse la dosar, iar componența acestora este următoarea: onorariu expert asistent achitat pentru pârâtă în sumă de 540 lei, iar pentru reclamant – 500 lei avans onorariu expertiză, 420 lei diferență decont expert, 40 lei taxă judiciară și timbru judiciar, 650 lei onorariu avocațial.

În privința pârâtei DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE BISTRIȚA-NĂSĂUD, instanța a adoptat soluția respingerii acțiunii reclamantei în contradictoriu cu aceasta ca fiind

formulată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, ca urmare a admiterii excepției lipsei calității procesuale pasive a acestei pârâte în ședința publică din 20.04.2012, pentru considerentele menționate în cuprinsul acesteia și la înțelegere a face trimitere.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BISTRIȚA-NĂSĂUD și ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE BISTRIȚA.

Prin recursul declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud, a solicitat modificarea în parte a hotărârii atacate și a încheierii de ședința din data de 20.04.2012, în principal, în sensul admiterii excepției inadmisibilității acțiunii pentru lipsa plângerii prealabile fiscale și în contextul dispozițiilor art.117 din OG nr.92/2003 invocata de către parata-recurenta Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița Nasaud, iar în subsidiar în sensul respingerii acțiunii în contencios administrativ fiscal ca fiind convingerea instanței în a dispune o asemenea hotărâre, precum și cele pentru care au fost înlăturate apărările, punând astfel instanța de control judiciar în imposibilitatea de a verifica soluția adoptată, prin prisma normelor de drept aplicabile spetei.

În motivare arată următoarele:

1.Cu privire la excepția inadmisibilității acțiunii pentru lipsa plângerii prealabile:

Prin acțiunea introductivă precizată de către reclamanta-intimata SC„C.C.” SRL ,s-a solicitat instanței

de judecata în contradictoriu cu paratele Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița Nasaud și Administrația Finanțelor Publice a municipiului Bistrița ca prin hotărârea ce o va pronunța în cauza dedusa judecații sa oblige paratele în solidar la restituirea sumei de 5.290 lei reprezentând majorări de întârziere la impozitul pe profit, restitui rea sumei de 13.555 lei reprezentând 6.873 lei TVA suplimentar de

plata și 6.682 lei majorări de întârziere TVA, precum și obligarea în solidar a paratelor la plata dobânzilor (nu se precizează ce fel de dobânzi, însă din motivarea în drept a acțiunii introductive rezulta că este vorba de dobânzi fiscale), calculate de la data achitării de către reclamanta a sumelor solicitate a fi restituite și până la data plății efective.

Trebuie reținut faptul că ambele parate chemate în judecată sunt autorități publice care sunt investite legal în materia administrativ fiscală, astfel că față de reclamanta-intimata SC,,C.C."SRL, se manifestă ca organe de realizare a puterii de stat și nu ca persoane fizice de drept civil.

Potrivit art. 52 alin.(1) din Constituția României, persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termen legal a unei cereri este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei" iar conform alin.(2) „condițiile și limitele exercitării acestui drept se stabilesc prin lege organică”.

Prin Legea nr.554/2004 privind contenciosul administrativ-legea organică, se prevede că „orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termen legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată”.

Dispozițiile art.7 din Legea nr.554/2004 privind contenciosul administrativ, stipulează înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său într-un interes legitim, printr-un act administrativ unilateral, trebuie să solicite autorității publice emitente în termen de 30 de zile

de la data comunicării actului revocarea în tot sau în parte a acestuia. Plângerea se poate adresa în egala măsură organului ierarhic superior dacă acesta există”.

Pe de altă parte dispozițiile art.109 alin.(2) C.procedura civila arata ca în cazurile anume stabilite de lege,sesizarea instanței competente se poate face numai după îndeplinirea procedurii prealabile,in condițiile prevăzute de legea speciala.

Coroborarea acestei dispoziții din C.procedura civila cu prevederile art.7 din Legea nr.554/2004,conduce la concluzia ca procedura prealabila administrativa este reglementata ca o condiție de exercitare a dreptului la acțiune în contenciosul administrativa cărei neîndeplinire în termen și condițiile prevăzute de lege,atrage inadmisibilitatea acțiunii așa cum constant s-a pronunțat și înalta Curte de Casație și Justiție (ex. Decizia nr. 3268/05.10.2006, Decizia nr.146/27.03.2007).

Reclamanta susține prin acțiunea introductiva ca la data de 18.04.2011 a formulat o cerere prin care a solicitat paratei Administrația Finanțelor Publice a municipiului Bistrița „operarea în evidentele fiscale a diminuării impozitului pe profit cu suma de 5.788 lei și diminuarea accesoriilor la aceasta suma”

Cum între plătirea prealabila și acțiunea introductiva trebuie sa existe o identitate de obiect, întrucât numai așa autoritatea publica poate fi deplina măsura de a analiza pretențiile formulate, jurisprudența romana a statuat ca „în cazul în care procedura prealabila nu îndeplinește condițiile pentru a putea fi calificata ca fiind plângerea prealabila ceruta de lege” acțiunea introductiva va fi respinsa ca fiind inadmisibila.

Cu privire la acest aspect se impune a observa următoarele :

– prin adresa nr.92/18.04.2001 înregistrata la parata Administrația Finanțelor Publice a municipiului Bistrița sub

nr.7967/2011 se solicita operarea în evidențele fiscale a diminuării impozitului pe profit cu suma de 5.788 lei și diminuarea accesoriilor la aceasta suma și anularea obligațiilor de plata stabilite suplimentar la TVA în suma de 6.873 lei și accesoriile aferente.

– prin acțiunea introductivă formulată, reclamanta prin petitul nr. 1 solicita restituirea sumei de 5.296 lei reprezentând majorări de întârziere, iar prin petitul nr.2 restituirea sumei de 13.508 lei reprezentând tva – suplimentar de plata și majorări de întârziere ;

– prin petitul 3 al acțiunii introductive reclamanta solicita obligarea la plata dobânzilor calculate de la data achitării sumelor a căror restituire se solicita și până la data plății efective.

Având în vedere cele mai sus precizate, faptul ca legea condiționează exercitarea recursului juridicțional de exercitarea în prealabil a recursului administrativ, precum și faptul ca între plăcerea prealabilă și acțiunea introductivă trebuie să existe o identitate de obiect ceea ce în situația de față nu există după cum se poate observa, apreciază ca acest înscris nu îndeplinește condițiile pentru a fi calificat de instanța ca fiind o plângere prealabilă a reclamantei cu privire la pretențiile formulate, astfel încât acțiunea introductivă precizată în varianta celor trei petite , să poată fi admisibilă în condițiile legii.

2. Cu privire la excepția inadmisibilității acțiunii formulate în contextul dispozițiilor art.117 din OG nr.92/2003.

Prin acțiunea introductivă precizată de către reclamanta-intimată SC„C.C.” SRL ,s-a solicitat instanței de judecată în contradictoriu cu paratele Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița Năsăud și Administrația Finanțelor Publice a municipiului Bistrița ca prin hotărârea ce o va pronunța în cauza dedusă judecății să oblige paratele în solidar la

restituirea sumei de 5.290 lei reprezentând majorări de întârziere la impozitul pe profit, restituirea sumei de 13.555 lei reprezentând 6.873 lei TVA suplimentar de plata și 6.682 lei majorări de întârziere TVA, precum și obligarea în solidar a paratelor la plata dobânzilor (nu se precizează ce fel de dobânzi, însă din motivarea în drept a acțiunii introductive rezulta că este vorba de dobânzile fiscale) .calculate de la data achitării de către reclamanta a sumelor solicitate a fi restituite și până la data plății efective.

În materie fiscală, procedura specială de restituire și de rambursare a sumelor de la buget este reglementată de dispozițiile art.117 C.procedura fiscală și dispozițiile pct.2 din Anexa 1 la OMFP nr. 1899/2004.

În lumina dispozițiilor legale antecitate, apreciază că restituirea sumei solicitate de către reclamanta- intimata ar putea fi posibilă numai în situația în care ar fi îndeplinite condițiile legale stipulate prin dispozițiile actelor normative mai sus menționate, ori va rugăm să observați că restituirea sumelor solicitate de către reclamanta, nu poate fi încadrată în niciuna dintre situațiile enumerate de către art.117 lit.a)-h).

Conform Cap. 1 pct. 2 și următoarele din OMFP 1899/2004, restituirea sumelor de la buget se efectuează la cererea contribuabilului, în termen de 45 de zile de la data depunerii și înregistrării acesteia la organul fiscal căruia îi revine obligația administrației creanțelor bugetare, această cerere trebuind a fi în mod obligatoriu însoțită de documentele necesare din care să rezulte că suma solicitată este certă pentru a putea face obiectul unei restituiri.

În condițiile mai sus descrise, apreciază că acțiunea reclamantei îndreptată împotriva paratelor este inadmisibilă și din acest punct de vedere.

3. Cu privire la fondul cauzei, arată următoarele :

În principal învederam instanței ca prin hotărârea pronunțată, parata-recurenta nu a căzut în pretenții, acțiunea fiind respinsă împotriva acesteia prin admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive prin încheierea de ședința din data de 20.04.2012.

Însă reiterează susținerile și apărările formulate în contradictoriu cu reclamanta-intimata și cu reținerile instanței de fond, în contextul în care instanța de control judiciar v-a analiza cauza sub toate aspectele făcând uzanța de dispozițiile art. 304 și 3041 C.procedura civila și în situația în care v-a respinge excepția lipsei calității procesuale pasive a instituției.

Astfel arată instanței ca urmare efectuării unei inspecții generale de către Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Administrației Finanțelor Publice a municipiului Bistrița, a fost întocmit Raportul de inspecție fiscală nr. 32/26.01.2009 ce a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr.31/27.01.2009 prin care au fost stabilite în sarcina reclamantei obligații fiscale suplimentare în suma totală de 51.688 lei reprezentând, taxa pe valoarea adăugată (573 lei), majorări de întârziere (51 lei), impozit pe profit (31.455 lei) și majorări de întârziere aferente impozitului pe profit (19.609 lei).

Uzând de dispozițiile art.205 C.procedura fiscală, reclamanta a formulat o contestație administrativă, prin care a solicitat anularea în parte a măsurilor dispuse prin Decizia de impunere nr.31/27.01.2009, respectiv a solicitat anularea sumei de 46.367 lei din care impozit pe profit (26.758 lei) și majorări de întârziere în suma de 19.609 lei.

Contestația administrativă a fost soluționată de către organul administrativ – jurisdicțional de la nivelul Direcției Generale a Finanțelor Publice Bistrița Nasaud prin Decizia nr.42/10.07.2009, soluția dispusă fiind:

– desființarea parțială a măsurilor cuprinse în Decizia de impunere nr.31/27.01.2009 cu privire la impozitul pe profit în suma de 20.970 lei și dispunerea refacerii controlului cu respectarea prevederilor pct.12.7 din Instrucțiunile aprobate prin O.M.F.P. nr.519/2005 și a celor prevăzute în considerente;

– respingerea ca neîntemeiată a contestației formulate pentru suma de 5.788 lei reprezentând impozit pe profit și pe cale de consecință menținerea în parte a Deciziei de impunere nr.31/27.01.2009 pentru aceasta suma;

– desființarea în totalitate a măsurilor referitoare la majorările de întârziere de 19.609 lei aferente impozitului pe profit din Decizia de impunere nr.31.27.01.2009 referitoare la aceste obligații fiscale, urmând ca în raport cu dispozitivul decizie de soluționare, punctele 1 și 2, organele fiscale ale Activității de Inspecție Fiscală din cadrul Administrației Finanțelor Publice a municipiului Bistrița să recalculeze și să stabilească suma accesoriile aferente impozitului pe profit respinse sau desființate cu respectarea prevederilor art.216 alin.(3) din C.procedura fiscală, republicat cu modificările și completările ulterioare.

Existând pronunțată o soluție definitivă în calea administrativă de atac, reclamanta a uzat de calea jurisdicțională, formulând acțiune în contencios prin care a solicitat anularea parțială a Deciziei nr.42/10.07.2009 emisă de către Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița Nasaud pronunțată în dosarul nr.28/2009, pe cale de consecință anularea parțială a Deciziei de impunere nr.31/27.01.2009 emisă de către Administrația Finanțelor Publice a municipiului Bistrița – Activitatea de Inspecție Fiscală, anularea parțială a Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr.32/26.01.2009 și anularea parțială a Raportului de inspecție fiscală înregistrat la parata de rând 2 sub nr. 196/30.01.2009 privitor la impozitul pe profit stabilit suplimentar la plata în suma de 5.788 lei.

Tribunalul Bistrița Nasaud, declarându-se competent general, material și teritorial, s-a investit cu soluționarea pricinii astfel ca s-a pronunțata prin Sentința civila nr.88/CA/2010 din data de 16.03.2010 rămasa definitiva și irevocabila prin Decizia civila nr.634/2011 din data de 11.02.2011, în sensul admiterii acțiunii formulate, anularea parțiala a Deciziei nr.42/10.07.2009 emisa de către Direcția Generala a Finanțelor Publice Bistrița Nasaud pronunțata în dosarul nr.28/2009, pe cale de consecință anularea parțiala a Deciziei de impunere nr.31/27.01.2009 emisa de către Administrația Finanțelor Publice a municipiului Bistrița – Activitatea de Inspecție Fiscala, a Dispoziției privind masurile stabilite de organele de inspecție fiscala nr.32/26.01.2009 și a Raportului de inspecție fiscala înregistrat la AFP Bistrița – AIF sub nr. 196/30.01.2009, în privința impozitului pe profit suplimentar de plata în suma de 5.788 lei ca fiind nelegale și netemeinice, exonerând pe reclamanta de obligația de plata a acestei sume.

Foarte important de subliniat în analiza cauzei deduse judecații sunt următoarele aspecte:

a) La data de 16.09.2009 Activitatea de Inspecție Fiscala a procedat la refacerea controlului cu privire la recalcularea și stabilirea sumelor accesoriilor aferente impozitului pe profit respinse sau desființate, fiind astfel emisa Decizia de impunere nr.609/16.09.2009 prin care au fost stabilite în sarcina reclamantei obligații fiscale bugetare constând în majorări de întârziere în cuantum total de 10.396 lei la impozitul pe profit

– Decizie de impunere a fost emisa la data de 16.09.2009 , potrivit măsurii dispuse de către Biroul de Soluționare a Contestațiilor nr.42/10.07.2009 înainte ca sa existe o soluție definitiva și irevocabila cu privire la suma de 5.788 lei contestata, (16.03.2010-solutia instanței de fond, 11.02.2001-solutia instanței de control judiciar);

– Decizie de impunere nr.609/16.09.2009 putea sa fie atacata de către reclamanta în termen de 30 de zile de la data comunicării ei, sub sancțiunea decăderii potrivit art.207 C.procedura fiscala.

Reclamanta nu a înțeles sa atace acest act administrativ fiscal ce reprezintă titlu de creanța pentru a-i putea fi deschisa calea jurisdicționala de atac în conformitate cu dispozițiile art.218 C.procedura fiscala în contra unui răspuns sau a unei decizii de soluționare a contestației în calea administrativa de atac cu privire la aceasta.

Neurmarea corespunzătoare a procedurii administrativ-fiscale de către reclamanta face în opinia noastră ca decizia de impunere nr.609/16.09.2009 prin care au fost stabilite majorările de întârziere în cuantum total de 10.396 lei la impozitul pe profit sa rămână definitiva în sistemul administrativ al cailor de atac, astfel ca aceasta suma cu titlu de majorări de întârziere nu mai poate fi pusa sub discuție din perspectiva unei eventuale anulari sau restituiri. Mata timp cat actul administrativ fiscal nu mai poate fi atacat

– Este de asemenea important de reținut și faptul ca prin Raportul de inspecție fiscala din data de 16.09.2009 s-a consemnat de către organele de inspecție fiscala ca administratorul societății reclamante este de acord cu sumele stabilite suplimentar, conform declarației date de către acesta în data de 16.09.2009.

b) Cât privesc masurile de executare silita întreprinse de către organele de executare silita din cadrul paratei Administrația Finanțelor Publice a municipiului Bistrița în dosarul execuțional nr. 03824004/06/30/1/2009/15850 ,apreciem ca ele au fost corect demarate, întrucât titlul de creanța (decizia de impunere nr.609/16.09.2000) s-a bucurat de prezumția de legalitate, nu a fost suspendata în condiții legii (întrucât reclamanta a fost de acord cu aceasta obligație

stabilita), astfel ca a devenit titlu executoriu după expirarea scadentei de plata a obligațiilor stabilite prin acesta.

Cât privește susținerea reclamantei ca suma de 10.396 lei reprezenta majorări de întârziere a fost achitata potrivit notei contabile nr. 167/24.02.2010, solicită să se observe că pe de o parte natura obligațiilor achitate de către reclamanta este alta decât cea de majorări de întârziere iar impozitul pe profit, iar cuantumul achitat este de 10.878 lei, altul decât cel de 10.393 lei.

c). Cât privește Decizia nr.511/05.11.2009 ,referitoare la obligațiile de plata accesorii aferente , emisa de către parata Administrația Finanțelor Publice a municipiului Bistrița în suma totala de 1.939 lei pentru perioada 26.01.2009-15.05.2009. data la care Decizia de impunere nr.31.27.01.2009 a fost suspendata, arată cu privire la aceasta ca majorările de întârziere la impozitul pe profit în cuantum de 1.939 lei stabilite în sarcina reclamantei, au fost corectate urmare punerii în executare a sentinței civile nr.88/CA/2009 rămasa definitiva și irevocabila (scăderea obligației de 5.788 lei), prin Decizia nr.704/01/19.05.2011 (necontestata de către reclamanta), în sensul reducerii acestora cu suma de 1.428 lei.

Susținerea reclamantei potrivit căreia se impune scăderea întregii sume de 10.393 lei reprezentând majorări de întârziere urmare punerii în executare a sent. civile nr.88/CA/2010 este neîntemeiata în opinia noastră pentru următoarele considerente:

– aceste majorări de întârziere nu privesc doar suma de 5.788 lei reprezentând impozit pe profit;

– actul administrativ fiscal prin care au fost constatate, stabilite și individualizate este Decizia de impunere nr.609/16.09.2009, ramasa definitiva în sistemul

cailor de atac, (nu a fost atacata de către reclamanta);

– reclamanta nu deține o hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă cu privire la acest act administrativ fiscal care să dispună anularea lui totală sau parțială;

– organul fiscal nu poate proceda la această dată la revocarea actului administrativ fiscal, întrucât el a fost pus în circuitul civil din luna septembrie 2009;

d). Cu privire la solicitarea de anulare a Deciziei de impunere nr.374/30.05.2008 în ceea ce privește suma de 6.873 lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar, arată următoarele:

– chiar dacă Tribunalul Bistrița Năsăud reține prin considerente sentinței civile nr.88/CA/2010 ca suma de 430.558.700 lei nu intra în baza de impunere a reclamantei, prin dispozitivul acesteia instanța nu se pronunță nici cu privire la Decizia de impunere nr.374/30.05.2008 și nici cu privire la taxa pe valoarea adăugată în suma de 6.873 lei, întrucât nu fusese investită cu un asemenea petit în analiză, astfel că în ceea ce privește această hotărâre evocată arată că pe de o parte nu există o obligație a organului fiscal în operarea unei eventuale scăderi din evidența a sumei de 6.873 lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată, iar pe de altă parte aceasta nu-l conferă reclamante dreptul să ceară punerea ei în executare cu privire la suma de 6.873 lei reprezentând taxa pe valoare adăugată.

Apreciind că solicitarea reclamantei de restituire a sumei de 6.873 lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată este neîntemeiată, consideră că neîntemeiată nici cererea de restituire a sumei de 6.635 lei reprezentând majorări de întârziere aferente sumei de 6.873 lei, (așa cum în mod corect și legal a statuat instanța fondului).

Cu privire la concluziile raportului de expertiză contabilă

judiciara, efectuat în cauza dedusa judecații, arată :

Instituția nu a înțeles sa formuleze obiecțiuni fata de concluziile lucrării, având în vedere următoarele considerente:

– Cu privire la concluziile expertizei contabile vizând primul obiectiv, nu am înțeles sa contestam modul de calcul a accesoriilor în suma de 5.290 lei, plecând de la baza impozabila de 5.788 lei, întrucât problematica la care trebuie sa răspundă instanța este în principal, nu determinarea cuantumului majorărilor de întârziere aferente impozitului pe profit solicitate de către reclamant, ci daca aceasta este îndreptățită a le solicita.

Din apărările formulate prin scriptul nr. 15.063/15.11.2011 intitulat întâmpinare, cât și din conținutul adresei nr. 1175/24.08.2011 emisa de către parata Administrația Finanțelor Publice a municipiului Bistrița, depusa la dosarul cauzei, rezulta în mod cert ca paratele nu datorează reclamantei pretențiile, formulate, întrucât toate consecințele fiscale ce au decurs din punerea în executare a Sentinței civile nr.88/CA/2010 ,cu privire la suma de 5.788 lei reprezentând impozit pe profit au fost îndeplinite de către organele fiscale, respectiv, aceasta suma a fost scăzuta din evidentele nominale și centralizate ale fiscului, iar accesoriile calculate prin Decizia de calcul accesorii nr. 511/01.11.2009 în suma de 1.939 lei pana la data de 15.05.2009, data suspendării actului administrative fiscal, au fost diminuate urmare corecției efectuate prin decizia de calcul accesorii nr.704/01/19.05.2011 cu suma de 1.428 lei.

Toate aceste operațiuni fiscale s-au efectuat ținându-se seama și de Decizia nr. 609/16.09.2009 prin care au fost stabilite în sarcina reclamantei majorări de întârziere în cuantum de 10.396 lei la impozitul pe profit, decizie rămasa definitiva prin neatacare în sistemul cailor administrative.

Susține în continuare ca nici din motivarea acțiunii

precizate, nici din scriptele depuse în probațiune de către reclamanta, precum nici din concluziile raportului de expertiza contabilă, nu se probează și nu se dovedește ca accesoriile determinate în cuantum de 5.290 lei la impozitul pe profit, nu au făcut obiectul diminuării și corecțiilor calculului de accesorii efectuate de către organele de inspecție fiscală prin Deciziile de calcul accesorii nr.511/01.11.2009 și nr.704/01/19.05.2011, toate în strânsă legătura cu obligațiile accesorii stabilite prin Decizia nr.609/16.09.2009.

– Cu privire la concluziile expertizei contabile vizând cel de al doilea obiectiv, de asemenea arătăm ca nu a înțeles să contestăm modul de calcul a accesoriiilor în suma de 6.682 lei, plecând de la baza impozabilă de 6873 lei reprezentând TVA, având în vedere următorul raționament:

Întreg demersul procesual al reclamantei vizând pretențiile formulate, are ca punct de plecare Sentința civilă nr.88/CA/2010 pronunțată de către Tribunalul Bistrița Nasaud, rămasă definitivă și irevocabilă prin care instanța fondului a desființat în parte Decizia de impunere nr.31/27.01.2009 cu privire la impozitul pe profit stabilit suplimentar în cuantum de 5.788 lei.

Ori, cum corect rețin și experții prin raportul de expertiza contabilă efectuat în cauza, instanța prin Sentința civilă nr.88/CA/2010 nu anulează actul administrativ fiscal și nu dispune măsuri în ceea ce privește TVA stabilită suplimentar în suma de 6.783 lei.

Prin urmare titlul de creanță fiind menținut ca temeinic și legal de către instanța cu privire la TVA în suma de 6.873 lei, solicitarea de restituire a acestei sume cu acordarea majorărilor de întârziere în cuantum de 6.682 lei calculate de către experți este neîntemeiată, atâta timp cât actul administrativ fiscal a fost menținut de către instanța ca temeinic și legal cu privire la TVA.

Acest aspect a fost în corect analizat și statuat de instanța fondului.

Cat privește capătul de cerere vizând acordarea dobânzilor legale calculate asupra sumei de 5.290 lei, de la data plății și pana la data restituirii efective, arată și apreciază ca acesta este neîntemeiat, arătând următoarele:

Este adevărat faptul ca atunci când o parte este căzuta în pretenții {in speța pârâta-recurenta Administrația Finanțelor Publice a municipiului Bistrița), reclamanta ar putea fi îndreptățită la repararea integrala a prejudiciului produs ,in acest fel fiind respectat principiul echității care impune plasarea solvens-ului de a beneficia de suma ca și cum ar fi folosit-o el însuși, însă trebuie avut în vedere faptul ca reclamanta atât prin acțiunea introductiva cat și prin precizarea de acțiune nu a solicitat acordarea dobânzilor legale pe care instanța le-a acordat, pe de o parte, iar pe de alta parte se poate observa ca nu exista efectuata de către reclamanta nici o motivarea în drept pe un asemenea capăt de cerere.

Prin recursul declarat de Administrația Finanțelor Publice Bistrița, s-a solicitat modificarea în parte a hotărârii în sensul respingerii acțiunii formulata de SC Original Corn SRL Bistrița ca netemeinica în ceea ce privește restituirea sumei de 5.290 lei și dobânda legala aferenta, precum și a cheltuielilor de judecata.

În motivare arată că societatea comerciala C.C. SRL a fost verificata de către inspectorii fiscali din cadrul AIF-DGFP Bistrița-Năsăud cu privire la toate impozitele și taxele pana la data de 30.11.2008, mai puțin impozitul pe profit care a fost verificat pana la data de 30.09.2008. în urma verificărilor, în urma Raportului de inspecție fiscală nr. 10/12.01.2009, pri Decizia de impunere nr.31/2009 s-au stabilit în sarcina societății sume suplimentare de piața în cuantum de 51.688 lei, reprezentând:

- – 31.455 lei = impozit pe profit
- – 19.609 lei = majorări aferente impozitului pe profit
 - 573 lei = TVA
 - 51 lei = majorări aferente TVA.

Ulterior, societatea a formulat și depus contestație în temeiul art. 205 și următoarele din OG 92/2003 privind codul de procedură fiscală, pentru suma de 26.758 reprezentând impozit pe profit și suma 19,609 lei – majorări aferente impozitului pe profit, sume stabilite prin decizia mai sus menționată. Contestația a fost soluționată prin Decizia Biroului soluționare contestații din cadrul DGFP BN nr. 42/10.07.2009, în sensul anularii sumei de 20.970 lei impozit pe profit și a sumei de 19.609 lei majorări, și s-a dispus, totodată, refacerea controlului. Totodată, prin aceeași decizie, s-a respins ca neîntemeiată contestația cu privire la suma de 5.788 lei – impozit pe profit împotriva acestei decizii, SC C.C. SRL a formulat acțiune în contencios administrativ înregistrată în dosarul Tribunalului Bistrița-Năsăud nr. .../112/2009, dosar soluționat prin Sentința Civilă nr. 88/CA/2010 din data de 16.03.2010, instanța de judecată pronunțându-se în sensul exonerării reclamantei de obligația de a plăti suma de 5788 lei reprezentând impozit pe profit.

Menționează faptul ca organul fiscal a respectat toate dispozițiile stabilite prin Sentința Civilă mai sus menționată și prin Decizia Biroului soluționare contestații din cadrul DGFP BN nr. 42/10.07.2009, inclusiv referitor la refacerea controlului cu respectarea prevederilor pct. 12.7 din instrucțiunile aprobate prin OMFP nr.519/2005, finalizat cu emiterea Raportului de inspecție fiscală încheiat în 16.09.2009 și a Deciziei de impunere nr. 609/16.09.2009, prin care s-au stabilit în sarcina societății contestatoare obligații de plata în cuantum de 10.396 lei.

Prin acțiunea formulată în prezentul dosar, contestatoarea SC C.C. SRL solicită restituirea sumei de 5.296 lei reprezentând sume stabilite prin decizia de impunere nr. 609/16.09.2009 devenită titlu executoriu, și neatacata în termenul legal, și restituirea sumei de 13.508 lei – TVA și majorări, sume stabilite prin prima decizie, respectiv Decizia de impunere nr.31/2009 și care nu au fost contestate în termenul legii.

Potrivit art. 209 din OG 92/2003[®] privind Codul de procedura fiscală, contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, se soluționează de către structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale ale finanțelor publice județene sau a municipiului București, după caz, în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal contestatarii, pentru contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesorii ale acestora, precum și măsura de diminuare a pierderii fiscale, în quantum de până la 3 milioane lei;

Totodată art. 7 din Legea contenciosului administrativ înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhice superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.

Având în vedere cele mai sus menționate, solicită instanței să observe ca în cauza dedusă judecății

reclamanta nu face dovada realizării unei proceduri prealabile cu instituția noastră pentru sumele solicitate, situație în care apreciem ca acțiunea ce face obiectul prezentului dosar este inadmisibilă.

Referitor la susținerile contestatoarei cu privire la faptul ca sumele reprezentând majorări aferente impozitului pe profit (5.788 lei) au fost calculate eronat, arătăm ca în urma reverificărilor efectuate de organul de inspecție fiscală, administratorul societății contestatoare a fost de acord cu sumele suplimentare stabilite prin Raportul de inspecție fiscală din data de 16.09.2009 și Decizia de impunere nr. 609/16.09.2009, dovada fiind și faptul ca Decizia de impunere nu a fost contestată în termenul prevăzut de lege.

Totodată, cu privire la sumele reprezentând TVA și majorări TVA pe care prin acțiunea ce face obiectul prezentului dosar contestatoarea le solicita, reiterăm ca acestea nu au fost contestate, astfel ca Decizia de impunere nr. 31/2009 a fost anulată doar în parte cu privire la impozitul pe profit, sumele reprezentând TVA și majorările aferente rămânând certe, tocmai prin necontestarea lor de către nici o persoană interesată.

Pentru motivele mai sus arătate, solicită instanței modificarea în parte a hotărârii atacate în sensul respingerii acțiunii formulată de SC Original Corn SRL Bistrița ca netemeinică în ceea ce privește restituirea sumei de 5.290 lei și dobânda legală aferentă, precum și a cheltuielilor de judecată

În drept, a invocat dispozițiile articolelor 299 și următoarele Cod procedura civilă și O.G. nr. 92/2003[®] privind Codul de procedura fiscală și prevederile Legii 554/2004 – Contenciosul administrativ.

Prin întâmpinarea înregistrată la data de 17 septembrie 2013, S.C. C.C. S.R.L. a solicitat respingerea ca nefondate a recursurilor declarat de pârâte, cu menținerea hotărârii atacate ca fiind temeinică și legală.

Analizând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs și a apărărilor formulate, Curtea reține următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată formulată sub forma acțiunii de contencios fiscal, reclamanta solicită ca instanța de fond să dispună obligarea pârâtelor în solidar să restituie acesteia diverse sume de bani cu titlu de creanțe fiscale aspect pe care de altfel îl reține ca atare și instanța de fond în considerentele hotărârii atacate.

Corelativ, instanța de fon reține pe terenul aplicării dispozițiilor art. 117 din Codul de procedură fiscală că în astfel de cereri nu mai este necesară procedura prevăzută de lege și care este concretizată din punct de vedere administrativ procedural prin Ordinul nr. 1899/2004 invocându-se soluția dată în recurs în interesul legii prin Decizia nr. 24/2011 a ÎCCJ.

Trebuie notat explicit că deși teza conform căreia decizia pronunțată în recurs în interesul legii este obligatorie pentru instanțe conform art. 3307 din Codul de procedură civilă de la 1865, incident în cauză prin efectul art. 3 alin. 1 din Legea nr. 76/2012, text procedural pe care instanța de fond și-a fundamentat teza admisibilității cererii de restituire direct în justiție fără a se urma procedura prealabilă grefată pe art. 205 și urm. din Codul de procedură fiscală, această decizie în recurs în interesul legii nu are tangență cu litigiul de față.

Și este așa, deoarece Decizia nr. 24/2011 a ÎCCJ pronunțată în recurs în interesul legii are ca sferă de aplicare doar raporturile juridice în legătură cu restituirea taxei pe poluare.

Așa cum rezultă din dispozitivul acestei decizii, completul competent să judece recursul în interesul legii din cadrul ÎCCJ a decis în urma admiterii recursurilor în interesul legii formulate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Colegiul de conducere al Curții de Apel Iași și Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj și s-a stabilit, între altele, că procedura de contestare prevăzută la art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, aprobată prin Legea nr. 140/2011, raportat la art. 205-218 din Codul de procedură fiscală, nu se aplică în cazul cererilor de restituire a taxei de poluare întemeiate pe dispozițiile art. 117 alin. (1) lit. d) din același cod.

Prin urmare, excluderea aplicării procedurii prevăzute de art. 205-218 din Codul de procedură civilă s-a făcut exclusiv în cadrul limitat al procedurii de contestare consacrată de art. 7 din OUG nr. 50/2008.

Astfel fiind, nu există nici un temei legal și procedural pentru a extinde efectele deciziei în recurs în interesul legii peste marginile textului de lege supus interpretării, mai ales că premisa unei atari abordări pleacă de la efectele juridice în dreptul intern a unor decizii pronunțate în materia examinată de către jurisdicția de contencios al dreptului Uniunii Europene.

Din această perspectivă, analiza legalității sesizării instanței inclusiv prin prisma parcurgerii procedurii prealabile a contestației prevăzută de art. 205 și urm. din Codul de procedură fiscală precum și a obiectului acțiunii judiciare din perspectiva art. 218 alin. 2 din același cod se impune cu prisosință cu atât mai mult cu cât a fost din nou supusă examinării pe calea criticilor de nelegalitate din recurs.

Curtea constată așadar că în litigiul de față instanța de contencios administrativ nu poate fi investită cu soluționarea directă și nemijlocită a contestației administrative așa cum

solicită reclamanta, căci competența de a statua asupra obiectului contestației care este identic cu obiectul acțiunii în contencios administrativ formulat de reclamantă aparține organului administrativ prevăzut la art. 209 C.pr.fisc.

Cu toate acestea, instanța poate fi investită în temeiul art. 1 alin. 1, art. 2 alin. 2 din Legea nr. 554/2004 corelat cu prevederile art. 218 alin. 2 din Codul de procedură fiscală cu o acțiune întemeiată pe refuzul nejustificat al autorității publice de a răspunde contestației formulate în baza art. 205 și urm. C.pr.fisc. sau cu o cerere împotriva deciziei de soluționare a contestației administrative.

În această situație instanța de contencios administrativ are a se pronunța și poate cenzura exclusiv caracterul justificat sau nejustificat al răspunsului autorității publice sau al lipsei răspunsului ori al rezolvării contestației în termenul defipt de lege sau să se pronunțe asupra legalității și temeiniciei actului administrativ ce emană de la organul de soluționare a contestației.

În fine, Curtea are în vedere că în practica secției de profil a ÎCCJ s-a reținut în mod constant și unitar că procedura de soluționare a contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale, reglementate de art. 205-218 C.pr.fisc. este o procedura administrativa prealabilă, iar nu o jurisdicție specială în sensul art. 21 alin. 4 din Constituție și art. 6 alin. 1 din Legea nr. 554/2004. (A se vedea spre pildă, soluția de principiu adoptată de Plenul judecătorilor Secției de Contencios Administrativ și fiscal a ÎCCJ la 12 februarie 2007 precum și decizia nr. 106 din 17 ianuarie 2006 a ÎCCJ, precum și Decizia nr. 409/2004 a Curții Constituționale).

Tot astfel, Înalta Curte a decis că în măsura în care se contestă un act administrativ fiscal, devin incidente dispozițiile menționate anterior din Codul de procedură fiscală, fiind astfel obligatorie de urmat procedura

contestației pe cale administrativă reglementată de Titlul IX din OG nr. 92/2003, republicată, întrucât poate fi contestată pe calea acțiunii în contencios administrativ și fiscal numai decizia emisă de organul competent în soluționarea contestației împotriva actului administrativ fiscal (A se vedea în acest sens, decizia nr. 1363 din 6 martie 2007 și decizia nr. 1653 din 20 martie 2007).

Față de cele ce precedă, se constată că motivul de recurs axat pe excepția de inadmisibilitate invocată de pârâta recurentă DGFP a jud. Bistrița-Năsăud este întemeiat, instanța interpretând greșit dispozițiile legale pertinente incidente în materia analizată astfel că în consens cu prevederile art. 20 alin. 3 din Legea nr. 554/2004 și art. 304 pct. 9 rap. la art. 47, 48 și 312 C.pr.civ. de la 1865, se va admite recursurile se va modifica sentința atacată și, în consecință, conform art. 137 alin. 1 rap. la art. 109 alin. 2 C.pr.civ. corelate cu art.7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 rap. la art. 218 alin. 2 C.pr.fisc. se va respinge acțiunea ca inadmisibilă.

Ținând seama că recursurile au fost examinate pe excepția antamată restul motivelor de recurs nu vor mai fi analizate, examinarea acestora apărând a fi de prisos.

Sursa: site-ul Curții de Apel Cluj